

ELLE KENNEDY

ΤΟ
ΛΑΘΟΣ

OFF - CAMPUS

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Off Campus 2 – Το λάθος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Off Campus 2 – The Mistake
Από τις Εκδόσεις Bloom Books, Νέιπερβιλ 2021
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Elle Kennedy
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κλαίρη Θεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Morten Gorm
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Elle Kennedy, 2015, 2021

© Φωτογραφίες εξωφύλλου: millann/Getty Images, Savvananf Photo/Adobe Stock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

ISBN 978-618-01-5216-6

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr

psychogios.gr

© Elle Kennedy, 2015, 2021 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ELLE KENNEDY

ΤΟ
ΛΑΘΟΣ

O F F - C A M P U S

Μετάφραση: Κλαίρη Θεοδώρου

Όλες οι σημειώσεις της έκδοσης ανήκουν στη μεταφράστρια.

© Elle Kennedy, 2015, 2021 / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Λόγκαν

Είναι χάλια να λιγουρεύεσαι την κοπέλα του καλύτερού σου φίλου!

Κατ' αρχάς δημιουργεί τεράστια αμηχανία. Διότι είναι πραγματικά γαμημένα άβολη όλη αυτή η κατάσταση. Δεν μπορώ, φυσικά, να μιλήσω εκ μέρους όλων των αντρών, είμαι σίγουρος όμως ότι κανένας δε θα ήθελε την ώρα που βγαίνει από το υπνοδωμάτιό του να πέσει πάνω στο κορίτσι των ονείρων του που μόλις πέρασε τη νύχτα στην αγκαλιά του καλύτερού του φίλου.

Έπειτα υπάρχει πάντα και το κομμάτι του αυτομαστιγώματος. Που είναι απολύτως δεδομένο, αφού είναι αδύνατον να μη μισείς τον εαυτό σου όταν φαντασιώνεσαι την κοπέλα του κολλητού σου.

Προς το παρόν, πάντως, το συναίσθημα που επικρατεί είναι σίγουρα η αμηχανία. Ζούμε σε ένα σπίτι με πολύ λεπτούς τοίχους, που σημαίνει ότι μπορώ να ακούσω κάθε βογκητό που βγαίνει από τα χείλη της Χάνα. Κάθε λαχάνιασμα και κάθε αναστεναγμό. Κάθε γδούπο από το κεφαλάρι του κρεβατιού που χτυπάει στον τοίχο καθώς κάποιος άλλος πηδάει το κορίτσι που δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι...

Ωραία πράγματα!

Είμαι στο κρεβάτι μου, ξαπλωμένος ανάσκελα, και κοιτάζω το ταβάνι. Δεν προσποιούμαι καν πλέον ότι σκρολάρω τα

τραγουδία στη βιβλιοθήκη του κινητού μου. Έβαλα τα ακουστικά μου με σκοπό να καλύψω τους ήχους του Γκάρρετ και της Χάνα από το διπλανό δωμάτιο, αλλά δεν έχω πατήσει ακόμη το play. Υποθέτω ότι γουστάρω να βασανίσω τον εαυτό μου απόψε.

Δεν είμαι χαζός. Ξέρω πολύ καλά ότι είναι ερωτευμένη με τον Γκάρρετ. Βλέπω τον τρόπο που τον κοιτάζει και πώς φέρεται όταν είναι μαζί. Είναι ζευγάρι εδώ και έξι μήνες τώρα, και ούτε καν εγώ, ο χειρότερος φίλος στον πλανήτη, δεν μπορώ να αρνηθώ ότι είναι τέλειοι ο ένας για τον άλλο. Και, διάολε, ο Γκάρρετ αξίζει να είναι ευτυχισμένος. Το παίζει αλαζόνας, αλλά στην πραγματικότητα είναι πολύ εντάξει τύπος. Στο χόκεϊ είναι ο καλύτερος σέντερ φορ που έχω δει ποτέ και γενικότερα είναι ο καλύτερος άνθρωπος που έχω γνωρίσει. Και αν δεν ήμουν απόλυτα σίγουρος για το πόσο στρέιτ είμαι και έπαιζα σε διπλό ταμπλό, τότε όχι απλώς θα γαμούσα τον Γκάρρετ Γκράχαμ, θα τον παντρευόμουν κιόλας.

Αυτή είναι, λοιπόν, η πραγματικότητα που το κάνει ένα τρισεκατομμύριο φορές χειρότερο. Δεν μπορώ καν να μισήσω τον τύπο που πηδάει την γκόμενα που γουστάρω. Δεν υπάρχουν άρα φαντασιώσεις εκδίκησης, γιατί δε μισώ τον Γκάρρετ, ούτε στο ελάχιστο.

Μια πόρτα ανοίγει και βήματα αντηχούν στον διάδρομο κι εγώ προσεύχομαι στον Θεό να μη χτυπήσει την πόρτα μου ο Γκάρρετ ή η Χάνα. Να μη χρειαστεί καν να ακούσω τη φωνή τους βασικά, γιατί κάτι τέτοιο θα με ρίξει στην προκειμένη φάση ακόμα περισσότερο.

Ευτυχώς το δυνατό χτύπημα προέρχεται από τον άλλο μου συγγάτοικο, τον Ντιν, ο οποίος μπαίνει μέσα χωρίς να περιμένει να του απαντήσω. «Πάρτι στην Ωμέγα Φι απόψε. Είσαι μέσα;»

Πετάγομαι από το κρεβάτι μου πιο γρήγορα απ' ό,τι μπορεί κανείς να προφέρει τη λέξη «αξιολύπητος», γιατί ένα πάρτι ακούγεται σαν γαμάτη ιδέα αυτή τη στιγμή. Το να γίνω λιώμα είναι ένας ιδιαίτερα αποτελεσματικός τρόπος προκειμένου να σταματήσω να σκέφτομαι τη Χάνα. Βασικά, όχι, δε θέλω απλώς

να μεθύσω. Θέλω και να πηδήξω κάποια. Έτσι, αν μία από αυτές τις δραστηριότητες δε λειτουργήσει πλήρως στο να με βοηθήσει να μη-σκέφτομαι-τη-Χάνα, να υπάρχει η άλλη ως εφεδρεία.

«Ναι, ρε φίλε!» απαντάω, ψάχνοντας ήδη να βρω τι θα φορέσω. Περνάω ένα καθαρό t-shirt πάνω από το κεφάλι μου και αγνοώ τον πόνο στο αριστερό μου χέρι, που είναι ακόμη τραυματισμένο από τα βάνουσα χτυπήματα που δέχτηκα στον αγώνα πρωταθλήματος την περασμένη εβδομάδα. Άξιζε τον κόπο πάντως, καθώς για τρίτη συνεχόμενη χρονιά η ομάδα χόκει του Μπράιαρ εξασφάλισε άλλη μια νίκη στο Frozen Four.* Μιλάμε για τρελή επιτυχία, και όλοι οι παίκτες, συμπεριλαμβανομένου και εμού, δρέπουν τις δάφνες που τους αξίζουν, όντας τρεις φορές πρωταθλητές σε εθνικό επίπεδο.

Ο Ντιν, που εκτός από συγγάτοικος είναι και συμπαίκτης μου, το αποκαλεί τα «Τρία Πι της Νίκης»: πάρτι, περηφάνια και... πίπες. Είναι μια αρκετά δίκαιη εκτίμηση της κατάστασης, γιατί έχω υπάρξει αποδέκτης και των τριών μετά τη μεγάλη μας νίκη.

«Θα οδηγήσεις εσύ απόψε;» τον ρωτάω, ενώ φοράω ένα μαύρο φούτερ με κουκούλα πάνω από το t-shirt μου και κουμπώνω το φερμουάρ.

Ο φίλος μου μουγκρίζει. «Σοβαρά τώρα, ρώτησες εμένα κάτι τέτοιο;»

Στρέφω δήθεν προβληματισμένος το βλέμμα μου ψηλά. «Σωστά... Τι σκεφτόμουν, αλήθεια;»

Η τελευταία φορά που ο Ντιν Χέιγουορντ Ντι Λαουρέντις ήταν νηφάλιος σε πάρτι ήταν... ποτέ. Ο τύπος πίνει σαν νεροφίδα ή μαστουρώνει σαν να μην υπάρχει αύριο κάθε φορά που βγαίνει από το σπίτι, και αν κανείς θεωρήσει ότι όλο αυτό επηρεάζει με οποιονδήποτε τρόπο την απόδοσή του στον πάγο, τότε θα του πρότεινα να το ξανασκεφτεί. Ο Ντιν είναι ένα από αυτά

* Πρόκειται για τους ημιτελικούς και τελικούς αγώνες του κολεγιακού πρωταθλήματος χόκει αντρών. Η ονομασία του έχει προκύψει κατ'αντιστοιχία του Final Four στο μπάσκετ.

τα σπάνια πλάσματα που μπορεί να διασκεδάξει σαν τον Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ του κάποτε και με κάποιον περίεργο τρόπο να καταλήγει έπειτα το ίδιο επιτυχημένος και σεβαστός όπως ο Ρόμπερτ Ντάουνι Τζούνιορ του σήμερα.

«Μην ανησυχείς, θα παραμείνει ο Τακ σήμερα νηφάλιος, ώστε να οδηγήσει μετά...» μου λέει ο Ντιν, αναφερόμενος στον άλλο συγκατάοικό μας, τον Τάκερ. «Η αδερφούλα έχει ακόμη πονοκέφαλο από χθες το βράδυ, είπε λοιπόν ότι χρειάζεται ένα διάλειμμα!»

Ναι... Τον καταλαβαίνω απόλυτα. Έχουμε άλλες δύο εβδομάδες ωστόσο ξεκινήσει η εκτός σεζόν προπόνηση και όλοι απολαμβάνουμε τον ελεύθερο χρόνο μας λίγο παραπάνω απ' όσο θα έπρεπε. Αλλά αυτό συμβαίνει όταν βρίσκεσαι μέσα στην παράφορη ευφορία που σου χαρίζει η νίκη στο Frozen Four. Πέρσι, μετά την επικράτησή μας, ήμουν μεθυσμένος για δύο εβδομάδες συνεχόμενα.

Δεν ανυπομονώ για τις εκτός σεζόν προπονήσεις. Στόχος εκεί είναι πάντα η ενδυνάμωση και η ενίσχυση της αντοχής, χρειάζεται λοιπόν πολύ σκληρή δουλειά για να παραμείνεις σε φόρμα, γεγονός που είναι από μόνο του εξαντλητικό. Γίνεται όμως ακόμα πιο εξαντλητικό όταν παράλληλα πρέπει να δουλεύεις δεκάωρες βάρδιες. Ωστόσο, δεν έχω άλλη επιλογή. Οι προπονήσεις είναι απαραίτητες για την επερχόμενη σεζόν και η δουλειά... Ε, λοιπόν, έδωσα μια υπόσχεση στον αδερφό μου και, όσο κι αν με αρρωσταίνει τώρα μόνο και μόνο η σκέψη αυτής μου της απόφασης, είναι κάτι που δεν μπορώ να πάρω πίσω. Ο Τζεφ θα με γδάρει ζωντανό αν δεν τηρήσω το δικό μου μέρος της συμφωνίας.

Ο οδηγός μας μας περιμένει στην εξώπορτα όταν ο Ντιν κι εγώ κατεβαίνουμε κάτω. Ένα καφεκόκκινο μούσι καλύπτει ολόκληρο σχεδόν το πρόσωπο του Τάκερ, κάνοντάς τον να μοιάζει με λυκάνθρωπο, είναι αποφασισμένος όμως να δοκιμάσει αυτό το νέο λουκ από τότε που μια γκόμενα που γνώρισε σ' ένα πάρτι την περασμένη εβδομάδα τού είπε ότι έχει το απόλυτο baby face.

«Καταλαβαίνεις ότι αυτό το μούσι δε σε κάνει να φαίνεσαι

πιο αρρενωπός, σωστά;» τον ρωτάει χαρωπά ο Ντιν, καθώς βγαίνουμε από την πόρτα.

Ο Τακ ανασηκώνει αδιάφορα τους ώμους. «Βασικά, ήθελα να φαίνομαι πιο... τραχύς!»

Χασκογελάω. «Δε νομίζω, Babyface... Μοιάζεις περισσότερο με τρελός επιστήμονας!»

Σηκώνει το μεσαίο του δάχτυλο, ενώ κατευθύνεται προς την πλευρά του οδηγού στο φορτηγάκι μου. Εγώ κάθομαι στο κάθισμα του συνοδηγού, ενώ ο Ντιν σκαρφαλώνει στην καρότσα, λέγοντας ότι θέλει λίγο καθαρό αέρα. Νομίζω ότι το μόνο που θέλει είναι να του ανακατέψει ο αέρας τα μαλλιά με αυτόν τον σέξι τρόπο που κάνει όλα τα κορίτσια να βγάζουν με τη μία τα βρακιά τους. Διότι όλοι ξέρουμε πόσο αηδιαστικά ματαιόδοξος είναι ο Ντιν. Μοιάζει βέβαια εμφανισιακά με μοντέλο, οπότε ίσως και να του επιτρέπεται να είναι ματαιόδοξος.

Ο Τάκερ βάζει μπροστά τη μηχανή και εγώ χτυπάω νευρικά τα δάχτυλά μου στους μηρούς μου, ανυπομονώντας να ξεκινήσουμε. Πολλοί από τους φοιτητές που ανήκουν στις συγκεκριμένες αδελφότητες δεν παλεύονται με την ελιτίστικη συμπεριφορά τους, είμαι πρόθυμος όμως να το παραβλέψω, γιατί, αν η διοργάνωση πάρτι ήταν ολυμπιακό αγώνισμα, τότε κάθε αδελφότητα στο Μπράιαρ θα είχε κερδίσει το χρυσό.

Καθώς ο Τακ βγαίνει με όπισθεν στον δρόμο, το βλέμμα μου πέφτει στο μαύρο καλογουαλισμένο τζιπ του Γκάρρετ που περιμένει υπομονετικά στη θέση στάθμευσής του, ενώ ο ιδιοκτήτης του περνάει το βράδυ με το πιο κουλ κορίτσι στον πλανήτη και... Και αρκετά! Αυτή η εμμονή μου με τη Χάνα Γουέλς αρχίζει να γίνεται ιδιαίτερος ενοχλητική.

Πρέπει να κάνω σεξ... ΑΜΕΣΑ!

Ο Τάκερ είναι παράξενα σιωπηλός κατά τη διάρκεια της διαδρομής προς την Ωμέγα Φι. Ίσως να είναι κατσουφιασμένος, είναι δύσκολο όμως να το καταλάβω, αν λάβουμε υπόψη ότι φαίνεται σαν να ξύρισε κάποιος όλες τις τρίχες του Χιου Τζάκμαν και να τις κόλλησε έπειτα στο πρόσωπο του Τακ.

«Γιατί δε μιλάς;» τον ρωτάω χαλαρά.

Μου χαριρίζει ένα ξινό βλέμμα και μετά κοιτάζει και πάλι τον δρόμο μπροστά του.

«Ω, έλα τώρα. Έχει να κάνει με όλες αυτές τις μαλακίες που σου λέμε για το μούσι;» Νιώθω τον εκνευρισμό να με διαπερνά. «Γιατί αυτό είναι σαν να μη γνωρίζεις τον βασικότερο κανόνα οποιασδήποτε –εξεζητημένης– αλλαγής στην εμφάνισή μας. Αν αφήσεις μια τεράστια γενειάδα να φυτρώσει, τότε είναι δεδομένο ότι οι φίλοι σου δε θα πάψουν να σε κοροϊδεύουν με κάθε ευκαιρία. Τελεία και παύλα!»

«Δεν έχει να κάνει με το μούσι...» μουρμουρίζει.

Ζαρώνω το μέτωπό μου προβληματισμένος. «Εντάξει... Είσαι τσαντισμένος όμως με κάτι, έτσι δεν είναι;» Όταν δεν απαντάει, τον πιέζω λίγο περισσότερο. «Πες μου τι συμβαίνει!»

Το ενοχλημένο βλέμμα του συναντά το δικό μου. «Μ' εμένα; Τίποτα. Μ' εσένα, όμως; Είναι τόσο πολλά, που δεν ξέρω καν από πού να αρχίσω...» Βρίζει χαμηλόφωνα. «Πρέπει να σταματήσεις αυτές τις μαλακίες, φίλε μου!»

Τώρα είμαι ειλικρινά μπερδεμένος, γιατί, απ' όσο θυμάμαι, το μόνο που έκανα τα τελευταία δέκα λεπτά ήταν να περιμένω με ανυπομονησία να πάμε στο πάρτι.

Ο Τάκερ παρατηρεί τη σύγχυση στο πρόσωπό μου και διευκρινίζει με βλοσυρό ύφος: «Τη φάση με τη Χάνα πρέπει να σταματήσεις...»

Παρόλο που οι ώμοι μου τεντώνονται και σκληραίνουν, προσπαθώ να διατηρήσω την έκφρασή μου χαλαρή. «Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα μιλάς...»

Ναι, επιλέγω να πω ψέματα. Το οποίο δεν είναι κάτι καινούργιο για μένα, στην πραγματικότητα. Κατά κάποιον τρόπο μου φαίνεται ότι το μόνο που κάνω από τότε που ήρθα στο Μπράιαρ είναι να λέω ψέματα.

Είμαι απόλυτα στοχοπροσηλωμένος στο να παίξω επαγγελματικά χόκεϊ...

Μου αρέσει να περνάω το καλοκαίρι μου δουλεύοντας σαν

ρομποτάκι στο μαγαζί του πατέρα μου. Είναι... καλό χαρτζιλίκι!

Δε γουστάρω τρελά τη Χάνα. Βγαίνει με τον καλύτερό μου φίλο!

Ψέματα, ψέματα κι άλλα ψέματα, γιατί σε καθεμία από αυτές τις περιπτώσεις η αλήθεια είναι πολύ απλά μη αποδεκτή –και χάλια–, ενώ το τελευταίο πράγμα που θέλω είναι να με λυπούνται οι φίλοι και συμπαίχτες μου.

«Κράτα αυτές τις μαλακίες για τον Γκάρετ!» ανταπαντά ο Τάκερ. «Και παρεμπιπτόντως, είσαι πολύ τυχερός που είναι στην κοσμάρα του, ζώντας τον έρωτά του, γιατί, αν δεν ήταν, τότε σίγουρα θα παρατηρούσε τον τρόπο που φέρεσαι...»

«Ναι; Και ποιος τρόπος είναι αυτός;» Δεν μπορώ να ελέγξω την ένταση στη φωνή μου ή το πώς έχει σφιχτεί το σαγόνι μου. Μισώ το γεγονός ότι ο Τακ ξέρει πως τρέφω αισθήματα για τη Χάνα. Μισώ ακόμα περισσότερο όμως ότι τελικά αποφάσισε μετά από τόσους μήνες να αναφερθεί στο όλο θέμα. Γιατί δεν μπορεί να με αφήσει ήσυχο; Η όλη φάση είναι ήδη εντελώς σκατά, χωρίς να χρειάζεται να μου ζητάει και κάποιος τον λόγο από πάνω.

«Σοβαρά τώρα; Θέλεις μήπως να σου απαριθμήσω τα όσα κάνεις; Εντάξει λοιπόν...» Ένα σκοτεινό σύννεφο πλανάται στα μάτια του καθώς αρχίζει να απαγγέλλει κάθε γαμημένο πράγμα για το οποίο νιώθω τόσο βαθύτατα ένοχος. «Φεύγεις σαν κυνηγημένος από το δωμάτιο κάθε φορά που οι δυο τους μπαίνουν μέσα. Κρύβεσαι στην κρεβατοκάμαρά σου όταν εκείνη μένει στο σπίτι. Αν όμως βρεθείτε εντέλει στο ίδιο δωμάτιο, την καταβροχθίζεις με το βλέμμα σου, όταν νομίζεις πως δε σε κοιτάζει κανείς. Παράλληλα...»

«Εντάξει...» τον διακόπτω. «Κατάλαβα...»

«Για να μην αναφερθώ στο πόσο πήδουλας έχεις γίνει τον τελευταίο καιρό...» συνεχίζει ο Τάκερ. «Πάντα ήσουν παίκτης, αλλά, μεγάλε, έχεις πάει με πέντε γκόμενες αυτή την εβδομάδα...»

«Και λοιπόν;»

«Και λοιπόν, σήμερα είναι Πέμπτη. Πέντε κορίτσια σε τέσσερις μέρες. Κάνε τα γαμημένα τα μαθηματικά, Τζον!»

Σκατά. Μόλις χρησιμοποίησε το μικρό μου όνομα. Ο Τάκερ

με φωνάζει Τζον μόνο όταν τον έχω τσαντίσει πάρα πολύ!

Μόνο που τώρα με έχει τσαντίσει κι αυτός πάρα πολύ, οπότε τον αποκαλώ κι εγώ με το μικρό του όνομα.

«Και πού είναι το κακό σε αυτό, Τζον;»

Ναι, λεγόμαστε και οι δύο Τζον. Υποθέτω ότι θα πρέπει τώρα να δώσουμε κάποιον όρκο αίματος, να φτιάξουμε μια σχετική λέσχη, ή κάτι τέτοιο.

«Είμαι είκοσι ενός ετών», συνεχίζω εκνευρισμένος. «Μου επιτρέπεται, λοιπόν, να χαμουρεύομαι όσο συχνά θέλω. Συγκεκριμένα, *οφείλω* να χαμουρεύομαι όσο συχνά θέλω, γιατί αυτό ακριβώς σημαίνει να βρίσκεσαι στο κολέγιο. Να διασκεδάξεις, να πηδάς όποτε θες και να το απολαμβάνεις το γαμημένο πριν βγεις στον αληθινό κόσμο και η ζωή σου γίνει... σκατά».

«Θέλεις πραγματικά να προσποιηθείς ότι όλα αυτά τα γαμήσια είναι απλώς μια *ιεροτελεστία*... που έχει να κάνει με την όλη εμπειρία του κολεγίου;» Ο Τάκερ κουνάει το κεφάλι του θυμωμένα, μετά όμως παίρνει μια βαθιά ανάσα και μαλακώνει τον τόνο του. «Δεν μπορείς να τη βγάλεις έτσι απλά από το σύστημά σου, φίλε. Θα μπορούσες να κοιμηθείς με εκατό γυναίκες απόψε, αλλά και πάλι δε θα έκανε καμία διαφορά. Πρέπει να αποδεχτείς ότι δεν πρόκειται να συμβεί ποτέ τίποτα ανάμεσα σ' εσένα και τη Χάνα και ότι πρέπει να προχωρήσεις παρακάτω».

Έχει απόλυτο δίκιο. Γνωρίζω πολύ καλά ότι όλο αυτό είναι αδιέξοδο και ότι την πέφτω σε γκόμενες δεξιά και αριστερά για αντιπερισπασμό. Και ξέρω εξίσου καλά ότι πρέπει να σταματήσω να *διασκεδάζω* μέχρι του σημείου που χάνω κάθε επαφή με το περιβάλλον, ώστε να μη θυμάμαι πια τίποτα. Πρέπει να καταπνίξω αυτή την απειροελάχιστη αίσθηση ελπίδας που εξακολουθεί να κατοικοεδρεύει μέσα μου ότι *κάτι* μπορεί να συμβεί μεταξύ μας και να αποδεχτώ πολύ απλά ότι δεν πρόκειται να συμβεί. Τίποτα και ποτέ.

Αυτό θα κάνω! Από αύριο όμως...

Γιατί απόψε θα παραμείνω πιστός στο αρχικό μου σχέδιο. Θα γίνω λιώμα. Θα κάνω σεξ. Και στον διάολο όλα τα άλλα...

Γκρέις

Ξεκίνησα το πρώτο έτος στο κολλέγιο ως παρθένα.

Αρχίζω να πιστεύω ότι θα το τελειώσω κιόλας έτσι!

Όχι ότι υπάρχει κάτι κακό στο να ανήκεις στο συγκεκριμένο «κλαμπ». Τι κι αν πρόκειται να γίνω σύντομα δεκαεννιά; Σίγουρα δε θα με χαρακτηρίζε κανείς γεροντοκόρη, και ασφαλώς δεν πρόκειται να ντραπώ που ο παρθενικός μου υμένας εξακολουθεί να είναι άθικτος.

Εξάλλου, δεν είναι ότι μου έλειπαν οι ευκαιρίες να χάσω την παρθενιά μου φέτος. Από τότε που ήρθα στο Μπράιαρ, η καλύτερή μου φίλη με έσυρε σε περισσότερα πάρτι απ' όσα μπορώ να μετρήσω. Ένα σωρό τύποι με φλέρταραν, ενώ κάποιοι από αυτούς προσπάθησαν ευθύς αμέσως να με αποπλανήσουν. Ένας μάλιστα μου έστειλε και μια φωτογραφία του πέους του με τη λεζάντα «Είναι όλο δικό σου, μωρό μου!» Το οποίο ήταν... Εντάξει, χάλια ήταν, υποθέτω όμως πως, αν μου άρεσε, ίσως τότε να είχα κολακευτεί με τη συγκεκριμένη χειρονομία. Μπορεί...

Στην πραγματικότητα, όμως, δε μου άρεσε κανένας από αυτούς τους τύπους. Ενώ, δυστυχώς, όσοι μου τράβηξαν την προσοχή, δε μου έριξαν δεύτερη ματιά.

Μέχρι απόψε.

Όταν η Ραμόνα μου ανακοίνωσε ότι θα πηγαίναμε στο πάρτι κάποιας αδελφότητας, δε φαντάστηκα ότι θα μπορούσα να γνωρίσω κάποιον αξιόλογο. Κάθε φορά που πηγαίνουμε βέβαια σε τέτοια πάρτι, τα αγόρια της εκάστοτε αδελφότητας κάνουν τα πάντα για να πείσουν τη Ραμόνα κι εμένα να χαμουρευτούμε, να όμως που απόψε γνώρισα έναν τύπο που δε μου φαίνεται και τόσο κακός.

Το όνομά του είναι Ματ, είναι γλυκούλης και δε δείχνει να είναι τόσο μαλάκας όσο οι υπόλοιποι εδώ μέσα. Όχι μόνο είναι –σχετικά– νηφάλιος, αλλά εκφράζεται χρησιμοποιώντας ολοκληρωμένες προτάσεις, και από τότε που αρχίσαμε να μιλάμε δεν έχει χρησιμοποιήσει ούτε μία φορά τη λέξη «αδελφούλης»,

αναφερόμενος σε κάποιον από τα άλλα μέλη της αδελφότητας. 'Η μάλλον από τότε που άρχισε εκείνος να μιλάει. Δεν έχω ανοίξει ακόμη το στόμα μου, αλλά είμαι απόλυτα ικανοποιημένη με το να στέκομαι εκεί και να τον ακούω, γιατί αυτό μου δίνει τον χρόνο να θαυμάσω το σμιλεμένο σαγόνι του και τις αξιολάτρευτες ξανθές μπούκλες του που ξεπροβάλλουν κάτω από τα αυτιά του.

Για να είμαι ειλικρινής, μάλλον είναι καλύτερα να μη μιλάω. Οι όμορφοι άντρες με αγχώνουν. Και όταν λέω πως με αγχώνουν, εννοώ πως βρίσκομαι ξαφνικά με τη γλώσσα μου δεμένη κόμπο και με πλήρη εγκεφαλική δυσλειτουργία. Όλες οι άμυνές μου καταρρέουν και η αμηχανία είναι τέτοια, που καταλήγω να τους λέω για τότε, στην τρίτη δημοτικού, που κατουρήθηκα πάνω μου κατά τη διάρκεια μιας εκδρομής σε ένα εργοστάσιο που έφτιαχνε σιρόπι από σφένδαμο ή για το ότι φοβάμαι απίστευτα τις μαριονέτες, καθώς και για την ήπια ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή μου που θα μπορούσε να με οδηγήσει στο να τακτοποιήσω από άκρη σε άκρη το δωμάτιό σου με το που θα γυρίσεις το κεφάλι σου από την άλλη.

Οπότε, ναι... Είναι καλύτερα αν απλώς χαμογελάω, γνέφω και πετάω και κάνα «αλήθεια;» ενδιάμεσα για να μη με περάσουν για μουγγή. Μόνο που κάποιες φορές αυτό δεν είναι εφικτό, ειδικά όταν ο κούκλος απέναντί σου σου λέει κάτι που απαιτεί μια κανονική απάντηση.

«Θέλεις να βγούμε έξω να καπνίσουμε αυτό;» Ο Ματ τραβάει ένα τσιγαριλάκι από την τσέπη του πουκαμίσου του και το κρατάει μπροστά μου. «Θα το άναβα εδώ, αλλά θα με πετάξουν έξω από την αδελφότητα αν το κάνω...»

Μετατοπίζω αμήχανα το βάρος μου από το ένα πόδι στο άλλο. «Εμμ... όχι, ευχαριστώ».

«Δεν καπνίζεις χόρτο;»

«Όχι. Έχω δοκιμάσει, αλλά δεν το συνηθίζω. Με κάνει να νιώθω μετά... κάπως τρελαμένη!»

Χαμογελάει και εμφανίζονται δύο πανέμορφα λακκάκια. «Αυτό είναι βασικά το όλο νόημα του χόρτου...»

«Ναι, υποθέτω... Αλλά με κάνει επίσης να νιώθω τελείως εξαντλημένη έπειτα... Α, και όσες φορές έχω καπνίσει, καταλήγω να σκέφτομαι μετά εκείνη την παρουσίαση Power Point που με ανάγκασε να παρακολουθήσω ο πατέρας μου όταν ήμουν δεκατριών χρονών. Εμπειρείχε όλες τις υπάρχουσες στατιστικές για τις επιπτώσεις του χόρτου στα εγκεφαλικά μας κύτταρα και το πώς, αντίθετα με την κοινή πεποίθηση, η μαριχουάνα είναι πραγματικά πολύ εθιστική... Επιπλέον, μετά από κάθε διαφάνεια ο μπαμπάς μου μου έλεγε: *Θέλεις να χάσεις όλα τα εγκεφαλικά σου κύτταρα, Γκρέις; Θέλεις;*»

Ο Ματ με κοιτάζει επίμονα και μέσα στο κεφάλι μου ακούγεται μια φωνή να ουρλιάζει «άλλαξε θέμα τώρα!» Αλλά είναι ήδη πολύ αργά. Για άλλη μια φορά δεν μπορώ με τίποτα να καταπολεμήσω τη νευρικότητά μου και οι λέξεις συνεχίζουν να βγαίνουν από το στόμα μου χωρίς να μπορώ να τις εμποδίσω.

«Υποθέτω όμως ότι αυτό δεν είναι τόσο κακό όσο εκείνο που έκανε η μαμά μου. Προσπαθεί πάντα να είναι ο κουλ γονιός, έτσι, όταν ήμουν δεκαπέντε, με οδήγησε σε εκείνο το σκοτεινό πάρκινγκ, έβγαλε ένα τσιγαριλάκι από την τσάντα της και μου ανακοίνωσε ότι θα το καπνίσουμε μαζί. Ήταν σαν μια σκηνή από το *The Wire*... – κάτσε, δεν έχω δει ποτέ το *The Wire*. Έχει να κάνει με ναρκωτικά, σωστά; Τέλος πάντων, είχα κάτσει εκεί πανικόβλητη, καθώς ήμουν πεπεισμένη ότι θα μας συλλάβουν, και εν τω μεταξύ η μαμά μου με ρωτούσε συνέχεια πώς αισθανόμουν και αν “απολάμβανα” το χόρτο ή όχι». Ως εκ θαύματος, τα χείλη μου επιτέλους σταματούν να κινούνται.

Αλλά το βλέμμα του Ματ έχει ήδη σκοτεινιάσει.

«Εμμ, ναι, κατάλαβα...» Κουνάει αδέξια το τσιγαριλάκι. «Πάω να καπνίσω... Τα λέμε αργότερα».

Καταφέρνω να συγκρατήσω τον αναστεναγμό μου μέχρι να φύγει και μετά αφήνω τη βαριά ανάσα μου να βγει και δίνω στον εαυτό μου ένα νοητό χαστούκι. Γαμώτο μου! Δεν ξέρω γιατί μπαίνω καν στον κόπο να προσπαθώ να μιλήσω σε άντρες. Ξεκινώ την κάθε συζήτηση με το άγχος ότι θα γίνω

ροξίλι και τελικά καταλήγω ακριβώς εκεί, στο να ντροπιάζω δηλαδή τον εαυτό μου επειδή είμαι νευρική. Αυτοεκπληρούμενη προφητεία...

Αναστενάζω και πάλι και κατεβαίνω στον κάτω όροφο αναζητώντας τη Ραμόνα. Η κουζίνα είναι γεμάτη από βαρέλια μπύρας και μέλη της αδελφότητας. Το ίδιο και η τραπεζαρία. Το σαλόνι είναι επίσης φίσκα με πολύ θορυβώδεις και πολύ μεθυσμένους τύπους, καθώς και από μια θάλασσα ημίγυμων κοριτσιών. Τις θαυμάζω κατά μία έννοια για τη γενναιότητά τους, γιατί ο καιρός έξω είναι ψυχρός και η μπροστινή πόρτα ανοιγοκλείνει διαρκώς όλη τη νύχτα, με αποτέλεσμα ο κρύος αέρας να κυκλοφορεί μέσα στο σπίτι. Εγώ, αντίθετα, νιώθω ωραία και ζεστά με το στενό μου τζιν μου και το μεσάτο πουλόβερ.

Δε βλέπω πουθενά τη φίλη μου. Καθώς η χιπ χοπ μουσική ακούγεται από τα ηχεία σε εκκωφαντική ένταση, βγάζω το τηλέφωνό μου από την τσάντα για να ελέγξω την ώρα και ανακαλύπτω ότι είναι κοντά στα μεσάνυχτα. Ακόμα και μετά από οκτώ μήνες στο Μπράιαρ, εξακολουθώ να νιώθω μια μικρή αίσθηση νίκης κάθε φορά που μένω έξω μετά τις έντεκα, ώρα που σηματοδοτούσε την απαγόρευση κυκλοφορίας όταν έμενα στο πατρικό μου. Ο μπαμπάς μου ήταν πολύ αυστηρός όσον αφορά την ώρα που όφειλα να επιστρέφω σπίτι. Στην πραγματικότητα, με τα πάντα ήταν πολύ αυστηρός. Αμφιβάλλω αν παραβίασε ποτέ κάποιον κανόνα στη ζωή του, πράγμα που με κάνει να αναρωτιέμαι πώς κατάφεραν με τη μαμά μου να μείνουν παντρεμένοι για τόσο καιρό. Η μητέρα μου, με το ελεύθερο πνεύμα της, είναι το ακριβώς αντίθετο του στενόμυαλου, αυστηρού πατέρα μου, αλλά υποθέτω ότι αυτό αποδεικνύει πως η θεωρία ότι τα αντίθετα έλκονται έχει εντέλει κάποια βάση.

«Γκρέισι!» ακούγεται μια δυνατή γυναικεία φωνή πάνω από τη μουσική και αμέσως εμφανίζεται η Ραμόνα που με αγκαλιάζει σφιχτά. Όταν ξεκολλάει από πάνω μου, ρίχνω μια ματιά στα μάτια της, που γυαλίζουν, και στα αναφοκοκκινισμένα μάγουλά της και καταλαβαίνω αμέσως ότι είναι μεθυσμένη. Είναι

επίσης τόσο λίγο ντυμένη όσο και τα περισσότερα άλλα κορίτσια στο δωμάτιο. Η κοντή φούστα της μόλις και μετά βίας καλύπτει τους γοφούς της, ενώ το κόκκινο μπλουζάκι της αποκαλύπτει ένα ιλιγγιώδες ντεκολτέ. Παράλληλα τα τακούνια από τις δερμάτινες μπότες της είναι τόσο ψηλά, που δεν έχω ιδέα πώς καταφέρνει να περπατάει με αυτές. Φαίνεται πανέμορφη, όμως, και ένα σωρό επιδοκιμαστικά βλέμματα είναι κολλημένα πάνω της την ώρα που πλέκει τα δάχτυλά της στα δικά μου.

Είμαι σίγουρη πως οι περισσότεροι, όταν μας βλέπουν να στεκόμαστε δίπλα δίπλα, ξύνουν το κεφάλι τους με απορία και αναρωτιούνται πώς στο καλό μπορεί να είμαστε φίλες. Μερικές φορές αναρωτιέμαι κι εγώ το ίδιο πράγμα.

Στο λύκειο, η Ραμόνα ήταν η σκληρή γκόμενα που ήθελε συνεχώς να παρτάρει και που κάπνιζε απανωτά τσιγάρα πίσω από το κτίριο του σχολείου, ενώ εγώ ήμουν το καλό κορίτσι που «έτρεχε» τη σχολική μας εφημερίδα και οργάνωνε όλες τις φιλανθρωπικές εκδηλώσεις. Αν, λοιπόν, δε μέναμε δίπλα δίπλα, ίσως τότε η Ραμόνα κι εγώ να μη γνωρίζαμε καν η μία την ύπαρξη της άλλης. Το γεγονός όμως ότι πηγαίναμε καθημερινά στο σχολείο μαζί είχε οδηγήσει αρχικά σε μια «βολική» φιλία, η οποία όμως στη συνέχεια μετατράπηκε σε πραγματικό δεσμό. Τόσο αληθινό, που, όταν ψάχναμε για κολέγια, φροντίσαμε να κάνουμε αιτήσεις στα ίδια και, όταν γίναμε και οι δύο δεκτές στο Μπράιαρ, ζητήσαμε από τον πατέρα μου να μιλήσει στον υπεύθυνο στέγασης ώστε να είμαστε συγκατοικοί.

Αλλά, παρόλο που η φιλία μας ξεκίνησε δυνατά φέτος, δεν μπορώ να παραβλέψω ότι κάπου στην πορεία απομακρυνθήκαμε λίγο. Η Ραμόνα είναι τόσο αφοσιωμένη στα γκομενικά και στο να είναι όσο πιο δημοφιλής γίνεται, που αδυνατεί να μιλήσει για οτιδήποτε άλλο. Και τελευταία βρίσκω ότι με ενοχλεί κάπως όλο αυτό.

Σκατά! Ακόμα και που το σκέφτομαι, με κάνει να αισθάνομαι χάλια φίλη.

«Σε είδα να πηγαίνεις πάνω με τον Ματ!» μου σφυρίζει στο αυτί. «Μήπως παίχτηκε κάτι μεταξύ σας;»

«Όχι...» λέω σκυθρωπά. «Νομίζω πως κατάφερα να τον διώξω στο άψε σβήσε...»

«Ωχ, όχι. Του είπες για τη φοβία σου με τις μαριονέτες, έτσι δεν είναι;» με ρωτάει αυστηρά, πριν προβεί σε έναν θεατρικό αναστεναγμό. «Μωρό μου, πρέπει να σταματήσεις να βγάζεις όλες τις τρέλες σου στη φόρα. Σοβαρά τώρα. Κράτα τα αυτά για αργότερα, όταν θα βρίσκεσαι ήδη σε σχέση με τον τύπο και θα είναι πιο δύσκολο να το σκάσει...»

Δεν μπορώ παρά να γελάσω. «Ευχαριστώ για τη συμβουλή!»

«Λοιπόν, είσαι έτοιμη να φύγουμε ή θες να μείνουμε λίγο ακόμα;»

«Δε θα με πείραζε να φύγουμε τώρα», παραδέχομαι.

«Ναι, υποθέτω ότι κι εγώ δεν έχω πρόβλημα...»

Ανασηκώνω τα φρύδια μου. «Από πότε δεν έχεις πρόβλημα να φεύγεις από ένα πάρτι πριν από τα μεσάνυχτα;»

Ένα κατσούφιασμα κάνει τα χείλη της να σφιχτούν. «Δεν έχει και πολύ νόημα να μείνω. Κάποια με πρόλαβε ήδη...»

Δεν μπαίνω στον κόπο να ρωτήσω για ποιον μιλάει. Είναι ο ίδιος τύπος για τον οποίο μιλάει από την πρώτη μέρα του εξαμήνου.

Ο Ντιν Χείγουορντ Ντι Λαουρέντις.

Η Ραμόνα έχει εμμονή με τον πανέμορφο αυτόν φοιτητή από τότε που τον συνάντησε σε μία από τις καφετέριες της Πανεπιστημιούπολης. Όταν λέμε εμμονή όμως, εννοούμε εμμονή! Με έχει σύρει σχεδόν σε όλα τα πάρτι του και όλα τα εντός έδρας παιχνίδια χόκεϊ του Μπράιαρ μόνο και μόνο για να δούμε τον Ντιν σε δράση. Πρέπει να παραδεχτώ ότι ο τύπος είναι σέξι. Είναι επίσης τρελός γυναικάς, σύμφωνα με τα κουτσομπολιά, αλλά δυστυχώς για τη Ραμόνα, ο Ντιν δε βγαίνει με πρωτοετείς. Ή μάλλον δεν κοιμάται μαζί τους, και στην ουσία αυτό είναι το μόνο που θέλει έτσι κι αλλιώς εκείνη από αυτόν. Η Ραμόνα ποτέ δεν έχει βγει με κάποιον για περισσότερο από μία εβδομάδα.

Ο μόνος λόγος που ήθελε, λοιπόν, να έρθει σε αυτό το πάρτι απόψε ήταν επειδή άκουσε ότι ο Ντιν θα ήταν εδώ. Αλλά

προφανώς ο τύπος δεν αστειεύεται με τον κανόνα για τις πρωτοετείς. Όσες φορές κι αν του έχει ριχτεί η Ραμόνα, αυτός πάντα καταλήγει να φεύγει με κάποια άλλη.

«Περιμένε με να πάω πρώτα μισό λεπτό στην τουαλέτα...» της λέω. «Σε βρίσκω έξω...»

«Εντάξει, αλλά κάνε γρήγορα. Είπα στον Τζάσπερ ότι φεύγουμε και περιμένει στο αυτοκίνητο.»

Απομακρύνεται ήδη προς την μπροστινή πόρτα και μια αίσθηση εκνευρισμού με κατακλύζει. Καλά που με ρώτησε αν ήθελα να φύγω! Στην πραγματικότητα είχε ήδη αποφασίσει και για τις δυο μας!

Καταπίνω τον εκνευρισμό μου, υπενθυμίζοντας στον εαυτό μου ότι η Ραμόνα ανέκαθεν φερόταν έτσι και ουδέποτε με ενόχλησε αυτό στο παρελθόν. Ειλικρινά, αν δεν υπήρχε εκείνη να παίρνει αποφάσεις και να με αναγκάζει να βγαίνω έξω από τη «ζώνη άνεσής μου», πιθανότατα θα είχα περάσει όλο το λύκειο στο γραφείο της εφημερίδας, γράφοντας τη στήλη με τις συμβουλές ζωής για άλλους μαθητές, χωρίς όμως στην ουσία να έχω βιώσει εγώ η ίδια το παραμικρό στη δική μου ζωή.

Παρ' όλα αυτά, μερικές φορές εύχομαι η Ραμόνα να με ρωτούσε τουλάχιστον τι σκέφτομαι σχετικά με τ' οτιδήποτε πριν αποφασίσει ότι πρέπει να το κάνουμε.

Η τουαλέτα στον κάτω όροφο έχει μεγάλη ουρά, οπότε περνάω μέσα από το πλήθος και πηγαίνω επάνω, εκεί όπου ο Ματ κι εγώ μιλούσαμε πριν από λίγο. Πλησιάζω στο μπάνιο, όταν η πόρτα του ανοίγει ξαφνικά και βγαίνει έξω μια όμορφη ξανθιά.

Τινάζεται όταν με βλέπει, μετά χαμογελάει αντάρεσκα και στρώνει το κάτω μέρος του φορέματός της, που μόνο ως πρόστυχο μπορεί να χαρακτηριστεί. Μπορώ πραγματικά να δω το ροζ εσώρουχό της. Καθώς τα μάγουλά μου ζεσταίνονται από την αμηχανία, αποστρέφω το βλέμμα μου και περιμένω ν' αρχίσει να κατεβαίνει εκείνη τις σκάλες πριν πιάσω το πόμολο της πόρτας. Μόλις που το αγγίζω, όταν η πόρτα ανοίγει ξανά και κάποιος άλλος βγαίνει τώρα από μέσα.

Το βλέμμα μου συγκρούεται με τα πιο έντονα μπλε μάτια που έχω δει ποτέ. Χρειάζεται μόνο ένα δευτερόλεπτο για να καταλάβω ποιος είναι απέναντί μου και με το που το αντιλαμβάνομαι τα μάγουλά μου φουντώνουν ακόμα πιο πολύ.

Είναι ο Τζον Λόγκαν.

Ναι, ο Τζον Λόγκαν. Γνωστός και ως το αστέρι της άμυνας της ομάδας χόκεϊ. Το ξέρω αυτό όχι μόνο επειδή η Ραμόνα καταδιώκει εμμονικά τον κολητό του, τον Ντιν, εδώ και μήνες, αλλά επειδή το σέξι, σμιλεμένο πρόσωπό του ήταν στο εξώφυλλο της εφημερίδας του πανεπιστημίου την περασμένη εβδομάδα. Από τότε που η ομάδα πήρε το πρωτάθλημα, η εφημερίδα έχει δημοσιεύσει συνεντεύξεις με όλους τους παίκτες και –δε θα πω ψέματα– η συνέντευξη του Λόγκαν ήταν η μόνη στην οποία έδωσα σημασία.

Διότι ο τύπος είναι απλώς καντός!

Όπως και η ξανθιά πριν, δείχνει ξαφνιασμένος που με βρίσκει στον διάδρομο, αλλά –όπως και η ξανθιά– συνέρχεται γρήγορα από την έκπληξη και μου χαρίζει ένα βιαστικό χαμόγελο. Μετά κλείνει το φερμουάρ του παντελονιού του.

Ω Θεέ μου!

Δεν μπορώ να πιστέψω ότι μόλις το έκανε αυτό. Το βλέμμα μου πέφτει ακούσια στη βουβωνική χώρα του, αλλά δε φαίνεται να ενοχλείται. Ανασηκώνει το ένα φρούδι του, μετά τους ώμους του και εντέλει απομακρύνεται.

Ουάου! Εντάξει.

Αυτό και μόνο θα έπρεπε τώρα κανονικά να με έχει εξοργίσει. Ακόμα κι αν παραβλέψω το πήδημα που σίγουρα έλαβε χώρα λίγο πριν στο μπάνιο, η κίνησή του με το φερμουάρ θα έπρεπε να τον έχει τοποθετήσει κατευθείαν στην κατηγορία με τους «τρελούς μαλάκες».

Αντ' αυτού, η σκέψη και μόνο ότι μόλις πήγε με αυτό το κορίτσι κάνει τη ζήλια μέσα μου να φουσκώσει επικίνδυνα. Και ακατανόητα. Δε λέω ότι θα ήθελα να με πηδήξει κάποιος στο μπάνιο ενός σπιτιού κατά τη διάρκεια ενός πάρτι, αλλά... Αλλά

μάλλον λέω ψέματα ακόμα και στον ίδιο μου τον εαυτό. Γιατί αυτό ακριβώς θέλω! Τουλάχιστον, αν πρόκειται να είναι με τον Τζον Λόγκαν... Η σκέψη των χεριών και των χειλιών του πάνω μου εξαπολύει κύματα καυτής ανατριχίλας που ανεβοκατεβαίνουν στη σπονδυλική μου στήλη.

Γιατί δεν μπορώ κι εγώ να χαμουρεύομαι με άντρες στις τουαλέτες; Είμαι στο κολέγιο, γαμώτο μου. Υποτίθεται ότι πρέπει να διασκεδάζω και να κάνω λάθη και «να βρω τον εαυτό μου», αλλά φέτος δεν έχω κάνει τίποτα απολύτως. Ζω μέσω της Ραμόνα, βλέποντας τη σκληροτράχηλη κολλητή μου να παίρνει ρίσκα και να δοκιμάζει καινούργια πράγματα, ενώ εγώ, το καλό κορίτσι, στέκομαι προσκολλημένη στην προσεκτική προσέγγιση της ζωής που μου εμφύσησε ο πατέρας μου όταν φορούσα πάνες ακόμη.

Λοιπόν, βαρέθηκα να είμαι προσεκτική. Και κουράστηκα να είμαι το καλό κορίτσι. Το εξάμηνο έχει σχεδόν τελειώσει. Έχω να δώσω ακόμη εξετάσεις σε δύο μαθήματα και να γράψω μια εργασία για το μάθημα της ψυχολογίας, αλλά ποιος λέει ότι δεν μπορώ να τα κάνω όλα αυτά διασκεδάζοντας και λίγο παράλληλα;

Έχουν απομείνει μόνο μερικές εβδομάδες προτού ολοκληρωθεί το πρώτο έτος των σπουδών μου. Και ξέρεις κάτι; Σκοπεύω να τις εκμεταλλευτώ καλά!

ΕΙΝΑΙ ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΠΑΙΚΤΗΣ ΟΧΙ ΜΟΝΟ ΣΤΟ ΧΟΚΕΪ...

Ο τριτοετής φοιτητής Τζον Λόγκαν μπορεί να έχει όποιο κορίτσι θέλει. Είναι σταρ του χόκεϊ και η ζωή του είναι μια ατελείωτη σειρά από πάρτι και γνωριμίες της μιας βραδιάς. Πίσω όμως από το ακαταμάχητο χαμόγελό του και την άνετη στάση του, κρύβεται η ολοένα μεγαλύτερη απελπισία του για το αδιέξοδο που θα αντιμετωπίσει όταν τελειώσει το κολέγιο. Μια σέξι συνάντηση με την πρωτοετή Γκρέις Άιβερς είναι ο αντιπερισπασμός που χρειάζεται. Ένα απερίσκεπτο λάθος όμως θα τη διώξει μακριά του και ο Λόγκαν βάζει στόχο σε όλο το τελευταίο έτος του στο κολέγιο να της αποδείξει πως του αξίζει μια δεύτερη ευκαιρία.

ΤΩΡΑ ΟΜΩΣ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΑ ΔΩΣΕΙ ΟΛΑ...

Ύστερα από την πρώτη της χρονιά στο Πανεπιστήμιο Μπράιαρ, που δεν πήγε όπως θα ήθελε, η Γκρέις επιστρέφει μεγαλύτερη, σοφότερη και έχοντας ξεπεράσει εντελώς τον αλαζονικό παίκτη του χόκεϊ με τον οποίο παραλίγο να συμβεί... το μοιραίο. Δεν είναι το μαζεμένο κοριτσάκι το οποίο εκείνος θα μουσσε στις απολαύσεις της ενήλικης ζωής. Αν ο Λόγκαν περιμένει ότι εκείνη θα τρέχει πίσω του και θα τον παρακαλάει όπως οι φαν της ομάδας του χόκεϊ, κάνει λάθος. Αν τη θέλει πάλι κοντά του, θα πρέπει να το παλέψει. Πολύ. Αυτή τη φορά εκείνη είναι στο τιμόνι και σκοπεύει να οδηγήσει τον Λόγκαν στα όριά του.

Το δεύτερο βιβλίο της σειράς μπεστ σέλερ **Off-Campus** όπου πρωταγωνιστούν παίκτες μιας ομάδας χόκεϊ και τα κορίτσια που θα τους κάνουν να παραμιλούν.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ: 27943